

Sygn. akt: I C 1548/20

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 czerwca 2021 r.

Sąd Rejonowy dla Warszawy Śródmieścia w Warszawie w I Wydziale Cywilnym

w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Małgorzata Smulewicz

Protokolant: Łukasz Skolmowski

po rozpoznaniu w dniu 9 czerwca 2021 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa Polskiej Organizacji Turystycznej w W.

przeciwko (...) sp. z o.o. we W.

o zapłatę

I. oddala powództwo;

II. zasądza od Powódki Polskiej Organizacji Turystycznej w W. na rzecz Pozwanej (...) sp. z o.o. we W. kwotę 917 (dziewięćset siedemnaście) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt I C 1548/20

UZASADNIENIE

Wyroku z dnia 15 czerwca 2021 roku

Pozwem z dnia 1 lipca 2020 roku (data prezentaty Biura Podawczego, k. 1), powód Polska Organizacja Turystyczna, reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika procesowego w osobie radcy prawnego (pełnomocnictwo, k. 138, akt powołania, k. 139), wniósł o zasądzenie od pozwanego (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą we W. kwoty 4.180,00 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 8 października 2018 roku zapłaty oraz zwrotu kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według złożonego na rozprawie spisu kosztów, a w razie jego niezłożenia – według norm przepisanych.

Uzasadniając stanowisko w sprawie strona powodowa wskazała, iż w dniu 30 maja 2018 roku pomiędzy Polską Organizacją Turystyczną a (...) spółką z ograniczoną odpowiedzialnością została zawarta Umowa (...) o stworzenie aplikacji internetowej do obsługi procesu certyfikacji informacji turystycznej. Podkreślono, że w ramach przedmiotu Umowy pozwany był zobowiązany do świadczenia na rzecz powoda w okresie gwarancji usług asysty technicznej, mającej na celu usunięcie powstałych po wdrożeniu wad w działaniu przedmiotu umowy, powodujących niedostępność aplikacji, błędne działanie lub ograniczenie jej funkcjonalności.

Jak podano powód zgłaszał pozwanemu błędy, które pojawiały się ponownie pomimo ich usunięcia przez pozwanego: problem braku miejscowości, problem z kontaktami użytkowników (znikające lub zagubione konta), problem z zapisem formularza. W ocenie strony powodowej pozwany przekroczył w trzech powyżej wskazanych przypadkach pięciodniowy termin realizacji przedmiotu Umowy, stanowiący zgodnie z Umową opóźnienie upoważniające powoda

do odstąpienia od Umowy. W konsekwencji Polska Organizacja Turystyczna w dniu 14 września 2018 roku złożyła oświadczenie o odstąpieniu od Umowy. Jednocześnie zgodnie z § 9 ust. 3 Umowy, z powodu odstąpienia od Umowy z przyczyn leżących po stronie pozwanego, powód naliczył pozwanemu karę umowną w wysokości 20% wynagrodzenia brutto, o którym mowa w § 7 ust. 1 Umowy tj. w kwocie 4180 zł.

Dalej wskazywano, że pismo o odstąpieniu od Umowy wraz z wezwaniem do uiszczenia wskazanej powyżej kary umownej zostało przez pozwanego odebrane w dniu 24 września 2018 roku. Termin do zapłaty kary umownej naliczonej przez powoda, upłynął bezskutecznie 8 października 2018 roku. Ponadto powód informował, że odstąpienie od Umowy oraz naliczenie pozwanemu kary umownej w wysokości określonej Umową nastąpiło z przyczyn, za które odpowiedzialność ponosi pozwany (pozew, k. 1-3v).

Referendarz Sądowy Sądu Rejonowego dla Warszawy-Śródmieścia w Warszawie dnia 13 lipca 2020 roku wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym w sprawie o sygn. akt I Nc 1973/20 zgodnie z żądaniem pozwu zarówno w zakresie należności głównej, roszczenia odsetkowego jak i kosztów procesu (nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, k. 73).

Pozwany (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą we W., reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika procesowego w osobie radcy prawnego (pełnomocnictwo, k. 82) dnia 13 sierpnia 2020 roku (data nadania w placówce pocztowej, k. 120) złożył sprzeciw od nakazu zapłaty zaskarżając go w całości i wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie kosztów procesu według obowiązujących przepisów prawa.

W pierwszej kolejności pozwany podniósł zarzut przedawnienia roszczenia zgodnie z art. 646 k.c., gdyż do oddania dzieła powodowi w rozumieniu tego przepisu, czyli czynności oddania przez pozwanego przedmiotu umowy, a nie jego odbioru przez powoda, doszło dnia 15 czerwca 2018 roku, zatem od tego dnia należało liczyć dwuletni termin przedawnienia roszczenia. Jak podnoszono, powód wniósł pozew 1 lipca 2020 roku, a zatem po upływie terminu przedawnienia. Dodatkowo strona pozwana kwestionowała nieterminowe usuwanie wad. Jak podkreślono, zgłoszenia błędów usuwano niezwłocznie, co skutkuje brakiem podstaw do odstąpienia od Umowy i naliczenia kary umownej przez Polską Organizację Turystyczną. W ocenie strony pozwanej, odstąpienie od Umowy nastąpiło z przyczyn nieleżących po stronie pozwanego, również z powodu braku należytej współpracy ze strony powoda przy realizacji umowy, a także błędnie zastosowanego pięciodniowego zamiast czternastodniowego terminu na usunięcie niezgodności z umową, pomimo że pozwany usunął te wady w terminie (Sprzeciw od nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym, k. 77- 81).

W toku postępowania, aż do zamknięcia rozprawy stanowiska stron w przedstawionym powyżej kształcie nie uległy zmianie. Dalsza argumentacja została wyrażona w składanych przez strony pismach procesowych, które nie kształtowały w sposób odmienny, aniżeli powyżej wskazany, stanowisk stron (pismo przygotowawcze strony powodowej, k. 128-131, pismo przygotowawcze strony pozwanej, k. 141-148).

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny.

Polska Organizacja Turystyczna jest państwową osobą prawną utworzoną i działającą na podstawie Ustawy z dnia 25 czerwca 1999 roku o Polskiej Organizacji Turystycznej (Dz.U. z 2018 r. poz. 563, t.j.). Do jej zadań statutowych należy między innymi zapewnienie funkcjonowania i rozwijania polskiego systemu informacji turystycznej w kraju i na świecie (art. 3 ust. 1 pkt 2).

W dniu 30 maja 2018 roku Polska Organizacja Turystyczna jako Zamawiający zawarła z (...) spółką z ograniczoną odpowiedzialnością siedzibą we W. jako Wykonawcę Umowę numer (...) o stworzenie aplikacji internetowej do obsługi procesu certyfikacji informacji turystycznej.

Przedmiotem umowy było stworzenie aplikacji internetowej do obsługi procesu certyfikacji informacji turystycznej. Szczegółowy opis przedmiotu umowy został zawarty w Załączniku numer 1 do Umowy stanowiącym jej integralną część (§ 1 ust. 1). Przedmiotem zamówienia było stworzenie aplikacji do obsługi procesu certyfikacji informacji

turystycznej, to jest procesu weryfikacji i nadawania oceny podmiotom świadczącym usługi informacji turystycznej (punkty i centra informacji turystycznej) w skali od 1 do 4 gwiazdek zgodnie z ustalonym wcześniej jawnym zestawem kryteriów. Punkt lub centrum informacji turystycznej miały dobrowolnie wnioskować o udział w procesie certyfikacji, który był realizowany przez Polską Organizację Turystyczną we współpracy z (...) Organizacjami (...). Aplikacja miała wspierać realizację procesu certyfikacji poprzez organizację przetwarzania, oceny i obiegu wniosków w trybie wyłącznie elektronicznym (Załącznik nr 1 – Ogólny opis).

Wykonawca zobowiązany był do wykonania Umowy z zachowaniem należytej staranności, z uwzględnieniem zawodowego charakteru prowadzonej działalności gospodarczej oraz aktualnego stanu wiedzy z dziedziny bankowości i technologii informatycznych, zgodnie z obowiązującymi na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej przepisami prawa oraz odnoszącymi się do przedmiotu umowy normami i tak zwanymi zasadami dobrych praktyk (§ 1 ust. 2).

Wykonawca zobowiązał się posiadać w czasie wykonywania Umowy, a w razie potrzeby niezwłocznie uzyskać wszelkie wymagane prawem, a wydane przez uprawnione organy uprawnienia, zezwolenia, koncesje lub licencje niezbędne do świadczenia usług będących przedmiotem Umowy (§ 1 ust. 3).

Wykonawca oświadczał, że jako podmiot profesjonalnie zajmujący się świadczeniem usług obejmujących Umowę dysponuje odpowiednią wiedzą techniczną, doświadczeniem, potencjałem ekonomicznym oraz personelem niezbędnym do należytego wypełnienia zobowiązań wynikających z umowy oraz że będzie wykonywał niniejszą Umowę w zakresie w niej uzgodnionym oraz zgodnie z jej postanowieniami (§ 1 ust. 4).

Wykonawca oświadczał, iż realizacja zobowiązań wynikających z Umowy nie będzie naruszała praw autorskich, praw własności intelektualnej oraz jakichkolwiek innych praw osób trzecich, w tym praw chronionych przepisami ustawy o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji. Wykonawca oświadczał, że aplikacja nie będzie obciążona wadami prawnymi (§ 1 ust. 5).

Wykonawca zobowiązał się wykonać przedmiot Umowy do 15 czerwca 2018 roku (§ 6 ust. 1).

Należyte wykonanie i przyjęcie przedmiotu umowy przez Zamawiającego miało zostać potwierdzone w formie protokołu odbioru stwierdzającego poprawne działanie przedmiotu umowy oraz przekazanie Zamawiającemu wszystkich wymaganych dokumentów i kodów źródłowych, podpisanego bez zastrzeżeń przez obie strony (§ 6 ust. 2).

Warunkiem odbioru był pozytywny wynik testów akceptacyjnych wdrożonej aplikacji (§ 6 ust. 3).

Wykonawca obowiązany był do niezwłocznego usunięcia zgłoszonych przez Zamawiającego podczas testów akceptacyjnych błędów (§ 6 ust. 4).

Wykonawca udzielał 12 miesięcznej gwarancji (liczonej od daty wskazanej w podpisanym bez zastrzeżeń końcowym protokole odbioru, o którym mowa w § 8 ust. 2 Umowy z realizacji przedmiotu umowy), obejmującej prawidłowe i funkcjonalne działanie przedmiotu umowy zgodnie z jego przeznaczeniem (§ 8 ust. 1).

Wykonawca obejmował przedmiot zamówienia 12 miesięcznym okresem asysty technicznej, liczony od daty podpisania protokołu odbioru realizacji Umowy (Załącznik numer 1 – wsparcie serwisowe).

Wykonawca zobowiązany był do świadczenia w okresie gwarancji bez dodatkowego wynagrodzenia usług asysty technicznej, mającej na celu usunięcie powstałych po wdrożeniu wad w działaniu przedmiotu umowy, które powodowałyby niedostępność aplikacji, błędne działanie i lub ograniczenie jej funkcjonalności (§ 8 ust. 2).

Zasady wskazanych usług miały być zgodne z warunkami opisanymi szczegółowo w Załączniku nr 1 (§ 8 ust. 3).

Za należyłą realizację przedmiotu umowy określonego w § 1, Zamawiający zobowiązał się zapłacić wykonawcy kwotę brutto w wysokości 20.900,00 zł (§ 7 ust. 1).

Za odstąpienie od Umowy z przyczyn leżących po stronie Wykonawcy, Wykonawca miał zapłacić Zamawiającemu karę umowną w wysokości 20% wynagrodzenia brutto, o którym mowa w § 7 ust. 1 Umowy (§ 9 ust. 3).

Zamawiającemu przysługiwało prawo odstąpienia od Umowy w przypadkach określonych w Kodeksie cywilnym, a także w przypadku: a) opóźnień (powyżej 5 dni roboczych) w realizowaniu lub w przypadku niewykonania przedmiotu umowy, b) w przypadku naruszenia przez Wykonawcę praw autorskich oraz praw pokrewnych osób trzecich w okresie realizacji przedmiotu umowy, stwierdzonego prawomocnym wyrokiem Sądu lub stwierdzonego przez samego Wykonawcę w pisemnym oświadczeniu (§ 9 ust. 7).

Oświadczenie w przedmiocie odstąpienia miało zostać złożone na piśmie. Zamawiający mógł skorzystać z przysługującego mu prawa odstąpienia w terminie 30 dni od dnia, w którym dowiedział się o zaistnieniu podstaw do odstąpienia od Umowy (§ 9 ust. 8).

Strony ustaliły, że zastrzeżone w Umowie kary umowne pozostawały w mocy nawet w przypadku odstąpienia przez Zamawiającego od Umowy (§ 9 ust. 9).

Prawo odstąpienia nie ograniczało prawa Zamawiającego do żądania od Wykonawcy zapłaty kar umownych (§ 9 ust. 10) (Umowa (...) wraz z załącznikami, k. 6-24, informacja odpowiadająca odpisowi aktualnemu z rejestru przedsiębiorców, k. 68-69).

Aplikacja internetowa do obsługi procesu certyfikacji informacji turystycznej została oddana 15 czerwca 2018 roku, kiedy do Polskiej Organizacji Turystycznej został przesłany link dotyczący aplikacji. Zamawiający w ramach testów akceptacyjnych zgłaszał błędy, które były korygowane przez Wykonawcę (korespondencja mailowa, k. 89, zeznania strony pozwanej – prezesa zarządu (...) sp. z o. o., (...), k. 183-184).

Dnia 23 lipca 2018 roku sporządzono protokół odbioru aplikacji dotyczący Umowy (...) z dnia 30 maja 2018 roku polegającej na stworzeniu aplikacji internetowej do obsługi certyfikacji informacji turystycznej. Zamawiający postanowił przyjąć dzieło bez zastrzeżeń i wypłacić 100% wynagrodzenia przewidzianego w Umowie. Wykonawca zobowiązał się do świadczenia usług asysty technicznej zgodnie z postanowieniami Umowy (protokół odbioru aplikacji, k. 136).

Po wdrożeniu aplikacji internetowej do obsługi procesu certyfikacji informacji turystycznej pojawiały się zgłoszenia od punktów informacji turystycznej dotyczące problemów: z wypełnieniem wniosku, który nie przechodził dalej aplikacji, z rejestracją nowych kont użytkowników, z niewłaściwymi uprawnieniami przypisanymi do użytkowników. Pojawiały się także braki pewnych miast oraz brak możliwości wyboru pewnych miast w aplikacji. Nie były to błędy eliminujące wszystkich użytkowników czy też prowadzące do zablokowania aplikacji. Zamawiający zgłaszał przedmiotowe błędy Wykonawcy. Zgłoszenia o usterkach wykonawca przyjmował i na nie reagował. Pewne błędy pojawiały się ponownie. Umowa nie przewidywała dokładnego terminu reakcji w ramach asysty technicznej na zgłaszane błędy (korespondencja mailowa, k. 25-40, 90-119, 136-137, 149-164, zeznania świadka G. K., k. 182-183, zeznania strony pozwanej – prezesa zarządu (...) sp. z o. o., (...) k. 183-184).

Polska Organizacja Turystyczna dnia 14 września 2018 roku złożyła (...) sp. z o. o. pismo zatytułowane: „Odstąpienie od Umowy (...) z dnia 30 maja 2018 roku wraz z wezwaniem do zapłaty kary umownej”. Polska Organizacja Turystyczna wskazała, że odstępuje od Umowy, zgodnie z którą (...) sp. z o. o. zobowiązało się do świadczenia w okresie gwarancji usług asysty technicznej, mającej na celu usunięcie powstałych po wdrożeniu wad w działaniu przedmiotu umowy, powodujących niedostępność aplikacji, błędne działanie lub ograniczenie jej funkcjonalności. Powołano się na § 9 ust. 7 lit. a Umowy, zgodnie z którym Zamawiającemu miało przysługiwać prawo odstąpienia od Umowy w przypadku opóźnień (powyżej 5 dni roboczych) w realizowaniu przedmiotu umowy. Wskazano, iż do przedmiotu umowy zgodnie z Załącznikiem numer 1 do Umowy należały usługi, które powyżej wyszczególniono. Podkreślono, że Zamawiający zgłaszał Wykonawcy błędy, które pojawiły się ponownie mimo potwierdzenia ich usunięcia:

1. problem braku miejscowości – po raz pierwszy zgłoszony 14 sierpnia 2018 roku, ponownie zgłoszony 23 sierpnia 2018 roku;
2. problemy z kontami użytkowników (znikające lub zgubione konta) – po raz pierwszy zgłoszony 27 sierpnia 2018 roku, ponownie zgłoszony 5 września 2018 roku;
3. problemy z zapisem formularza – po raz pierwszy zgłoszony 31 sierpnia 2018 roku, ponownie zgłoszony 6 września 2018 roku.

Z uwagi na przekroczenie – w trzech przypadkach – pięciodniowego opóźnienia w wykonaniu Umowy, Polska Organizacja Turystyczna oświadczyła o odstąpieniu od Umowy o czym zawiadomiła Wykonawcę w myśl § 9 ust. 8 Umowy. Jednocześnie poinformowano, że zgodnie z § 9 ust. 3 Umowy, za odstąpienie od Umowy z przyczyn leżących po stronie Wykonawcy, Wykonawca zobowiązany był do zapłaty kary umownej w wysokości 20% wynagrodzenia brutto, o którym mowa w § 7 ust. 1 Umowy. Tym samym wezwano (...) sp. z o. o. do zapłaty kary umownej w kwocie 4.180,00 zł, w terminie 14 dni od otrzymania przedmiotowego pisma. Przesyłka została nadana w dniu 17 września 2018 roku zaś doręczona 24 września 2018 roku (odstąpienie od umowy i wezwanie do zapłaty kary umownej, k. 41-41v, wydruk z systemu śledzenia przesyłek Poczty Polskiej, k. 42, kserokopia książki nadawczej, k. 43, notę księgowana obciążeniowa, k. 44).

(...) sp. z o. o. w piśmie z dnia 8 października 2018 roku oświadczył, że kwestionuje zasadność odstąpienia od Umowy (...) z dnia 30 maja 2018 roku i naliczenia kary umownej w wysokości 4.180,00 zł. Wskazano na niezrealizowanie podstaw faktycznych i prawnych określonych w Kodeksie cywilnym i w Umowie, które by uzasadniały podjęcie przez Zamawiającego czynności zmierzających do rozwiązania tej Umowy. Realizacja umownego prawa odstąpienia od Umowy byłaby możliwa tylko w sytuacji, w której strony przewidziały uprawnienie do odstąpienia, ale w przypadku zwłoki czy kwalifikowanego opóźnienia Wykonawcy i ściśle określonego terminu spełnienia świadczenia. Jak podkreślono, w sprawie nie doszło do zwłoki po stronie (...) sp. z o. o., gdyż z okoliczności towarzyszących wykonaniu Umowy wynika, że nie ponosi odpowiedzialności za zarzucane Wykonawcy naruszenie Umownych terminów świadczenia. Ponadto uznano, że te terminy w Umowie nie były precyzyjne, czyli ściśle określone.

(...) sp. z o. o. nie zgadzał się ze stanowiskiem Zamawiającego w kwestii nieterminowego usuwania wad w przedmiocie umowy, gdyż zgłoszenie braku miejscowości rzeczywiście nastąpiło 14 sierpnia 2018 roku, ale usunięcie wady miało miejsce już 16 sierpnia 2018 roku, Wykonawca nie odnotował natomiast zgłoszenia z dnia 21 sierpnia 2018 roku. Zgłoszenie problemu z użytkownikami nastąpiło 27 sierpnia 2018 roku, a informację o jego usunięciu wykonawca nadał już 28 sierpnia 2018 roku. Za również chybiony uznano zarzut nieterminowego wykonania zgłoszonej wady związanej z zapisem w formularzach w dniu 31 sierpnia 2018 roku, gdyż została ona wyeliminowana już 3 września 2018 roku. Wykonawca wskazał, że żadna z wad nie wystąpiła ponownie, gdyż użytkownicy aplikacji nie zgłaszali zastrzeżeń. Wykonawca jak z tego wynika niezwłocznie usunął wady, więc również z tej przyczyny brak był możliwości odstąpienia od umowy. Nastąpiło zatem odstąpienie od Umowy z przyczyn nieleżących po stronie wykonawcy, również z powodu braku należytej współpracy ze strony Zamawiającego przy realizacji Umowy a także błędne zastosowanie pięciodniowego zamiast czternastodniowego terminu na usunięcie niezgodności z Umową. Uznano także, iż Zamawiający wbrew treści zapisu § 9 ust. 6 Umowy nie wystawił noty księgowej oraz błędnie naliczył karę umowną od wartości brutto wynagrodzenia zamiast od wartości netto (odpowiedź na odstąpienie od umowy, k. 46-47).

Dnia 22 listopada 2018 roku Polska Organizacja Turystyczna wystawiła (...) sp. z o. o. Notę księgową – obciążeniową nr (...) na kwotę 4.180,00 zł w związku z karą umowną z § 9 ust. 3 Umowy (...), z 14-dniowym terminem płatności od dnia jej otrzymania (Nota księgową – obciążeniowa, k. 44)

(...) sp. z o. o. zwrócił Polskiej Organizacji Turystycznej Notę księgową -obciążeniową numer (...), z której treścią nie zgadzał się. Pismo zostało doręczone Polskiej Organizacji Turystycznej dnia 10 stycznia 2019 roku (pismo, k. 45).

Polska Organizacja Turystyczna dnia 25 marca 2019 roku skierowała do (...) sp. z o. o. wezwanie do zapłaty Noty księgowej – obciążeniowej nr (...) w terminie 7 dni od dnia otrzymania wezwania. Korespondencja zawierające wezwanie do zapłaty została nadana w dniu 25 marca 2019 roku (wezwanie do zapłaty nr 1, k. 48-49, kserokopia książki nadawczej k. 50).

Kolejne wezwanie do zapłaty dotyczące Noty księgowej – obciążeniowej nr (...) zostało skierowane przez Polską Organizację Turystyczną do (...) sp. z o. o. w dniu 15 maja 2019 roku z terminem płatności w ciągu 7 dni od daty otrzymania wyzwania. przesyłka zawierająca wezwanie została wysłana dniu 15 maja 2019 roku, zaś doręczona w dniu 20 maja 2019 roku (wezwanie do zapłaty nr 2, k. 51-52, kserokopia książki nadawczej, k. 53, wydruk z systemu śledzenia przesyłek Poczty Polskiej, k. 54-55).

Wezwanie do zapłaty numer 3 z dnia 18 lipca 2018 roku dotyczące ponownie Noty księgowej – obciążeniowej nr (...) zostało skierowane przez Polską Organizację Turystyczną do (...) sp. z o. o. Przesyłkę nadano dnia 22 lipca 2019 roku, odebrana została 25 lipca 2019 roku (wezwanie do zapłaty nr 3, k. 56, kserokopia książki nadawczej, k. 57, wydruk z systemu śledzenia przesyłek Poczty Polskiej, k. 58-59).

Dnia 23 sierpnia 2019 roku Polska Organizacja Turystyczna wystosowała wezwanie do zapłaty numer 4 ostateczne do (...) sp. z o. o. z zakresie Noty księgowej – obciążeniowej nr (...). Korespondencja zawierająca wezwanie została wysłana 27 sierpnia 2019 roku, a doręczona 04 września 2019 roku (wezwanie do zapłaty nr 4, k. 60, kserokopia książki nadawczej, k. 62, druk nadania przesyłki, k. 62, wydruk z systemu śledzenia przesyłek Poczty Polskiej, k. 63-64).

Polska Organizacja Turystyczna pismem datowanym na dzień 10 lutego 2020 roku wezwała (...) sp. z o. o. do zapłaty łącznej kwoty 4.180,00 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 25 września 2018 roku do dnia zapłaty w terminie 14 dni od dnia otrzymania przedmiotowego wezwania w związku z odstąpieniem przez Polską Organizację Turystyczną od Umowy (...) z dnia 30 maja 2018 roku na podstawie § 9 ust. 7 lit. a Umowy i naliczenie zgodnie z § 9 ust. 3 Umowy, za odstąpienia od Umowy z przyczyn leżących po stronie Wykonawcy, kary umownej w wysokości 20% wynagrodzenia brutto, o którym mowa w § 7 ust. 1 Umowy. Przesyłka zawierająca wezwanie została nadana 12 lutego 2020 roku, zaś doręczono 19 lutego 2020 roku (wezwanie do zapłaty, k. 65, kserokopia książki nadawczej, k. 67, wydruk systemu śledzenia przesyłek Poczty Polskiej, k. 67).

Ustalenia faktyczne poczyniono w oparciu o całokształt zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego znajdującego się w aktach postępowania, w granicach podniesionych przez strony oraz ich pełnomocników twierdzeń i faktów istotnych dla rozstrzygnięcia – art. 227 k.p.c. Stosownie do treści przepisu art. 233 § 1 k.p.c. Sąd, dokonując oceny dokumentów złożonych w sprawie w ramach swobodnej oceny dowodów uznał je za autentyczne i przydatne dla ustalenia stanu faktycznego sprawy.

Sąd postanowił dopuścić dowód z przesłuchania w charakterze świadka G. K., który współpracował z pozwanym w czasie realizacji usługi na rzecz powoda - był osobą kontaktową w sprawach technicznych.

Zeznania świadka należało obdarzyć walorem wiarygodności w zakresie w jakim pokrywały się ze zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym.

Przeprowadzono także dowód z przesłuchania stron z ograniczeniem do strony pozwanej. Za pozwanego zeznania składał prezes zarządu (...) sp. z o. o. – (...), który uczestniczył w tworzeniu aplikacji jako osoba zarządzająca.

Sąd uznał zeznania prezesa zarządu (...) sp. z o. o. za wiarygodne i znajdujące odzwierciedlenie w zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym.

Sąd Rejonowy zważył co następuje.

Powództwo Polskiej Organizacji Turystycznej w W. nie zasługiwało na uwzględnienie.

Powód Polska Organizacja Turystyczna żądał od pozwanego (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą we W. zapłaty kwoty 4.180,00 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 8 października 2018 roku do dnia zapłaty. Strona powodowa swoje roszczenie wywodziła z regulacji umownych dotyczących prawa odstąpienia od Umowy w związku z opóźnieniami w realizacji Umowy.

Pozwany (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą we W. kwestionował zasadność odstąpienia od Umowy przez stronę powodową oraz podnosił zarzut przedawnienia roszczenia.

W pierwszej kolejności wskazania wymaga, iż po dokonaniu wszechstronnej analizy zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, Sąd doszedł do przekonania, że w dniu 30 maja 2018 roku doszło pomiędzy nimi do zawarcia umowy, której przedmiotem było stworzenie aplikacji internetowej do obsługi procesu certyfikacji informacji turystycznej, to jest procesu weryfikacji i nadawania oceny podmiotom świadczącym usługi informacji turystycznej (punkty i centra informacji turystycznej) w skali od 1 do 4 gwiazdek zgodnie z ustalonym wcześniej jawnym zestawem kryteriów. Punkt lub centrum informacji turystycznej miały dobrowolnie wnioskować o udział w procesie certyfikacji, który był realizowany przez Polską Organizację Turystyczną we współpracy z (...) Organizacjami (...). Aplikacja miała wspierać realizację procesu certyfikacji poprzez organizację przetwarzania, oceny i obiegu wniosków w trybie wyłącznie elektronicznym. Powyższe wynika wprost z § 1 ust. 1 Umowy oraz z Załącznika nr 1 – sekcji Ogólny opis.

Sąd nie podzielił argumentacji strony powodowej, która swoje stanowisko opierała na twierdzeniu, że strony zawarły umowę „mieszaną” tj. będącą umową o dzieło – stworzenie aplikacji i jednocześnie o świadczenie usług - asysta techniczna tj. obsługa tejże aplikacji.

Jak wynika z treści umowy asysta techniczna, była elementem gwarancji. Stosownie do treści § 8 ust. 2 Umowy Wykonawca zobowiązany był do świadczenia w okresie gwarancji bez dodatkowego wynagrodzenia usług asysty technicznej, mającej na celu usunięcie powstałych po wdrożeniu wad w działaniu przedmiotu umowy, które powodowałyby niedostępność aplikacji, błędne działanie i lub ograniczenie jej funkcjonalności. Także Załącznik nr 1 w sekcji Wsparcie serwisowe wskazywał, że Wykonawca obejmował przedmiot zamówienia 12 miesięcznym okresem asysty technicznej, liczony od daty podpisania protokołu odbioru realizacji Umowy.

Zdaniem Sądu zarówno z zapisów samej Umowy jak i Załącznika nr 1 stanowiącego integralną część Umowy jasno wynika jej przedmiot. Nie ma w nich określenia dwóch przedmiotów Umowy, a jeden – stworzenie aplikacji internetowej do obsługi procesu certyfikacji informacji turystycznej. Zaś asysta techniczna niewątpliwie zawiera się w ramach gwarancji.

W konsekwencji wobec stwierdzenia, że przedmiotem umowy jest stworzenie aplikacji, przedmiotową Umowę należało zakwalifikować jako umowę o dzieło, gdzie przyjmujący zamówienie zobowiązuje się do wykonania oznaczonego dzieła, a zamawiający do zapłaty wynagrodzenia (art. 627 k.c.). Zatem, brak było podstaw do uznania Umowy za zawierającej elementy umowy o świadczenie usług.

Tym samym nie było podstaw naliczenia kary umownej w związku z odstąpieniem od Umowy, ponieważ nie było podstaw do odstąpienia od Umowy. Umowa została wykonana. Dzieło zostało oddane i odebrane. Po odebraniu dzieła ochrona zamawiającego realizuje się na podstawie przepisów o rękojmi za wady (art. 638 k.c.). Zamawiającemu przysługiwały także roszczenia w ramach gwarancji wynikające z Umowy, dotyczące usuwania ewentualnych błędów i nieprawidłowości w użytym, oddanym dziele czyli tejże aplikacji.

Ponadto wskazania wymaga, iż Umowa nieprecyzyjnie określa terminy usuwania zgłaszanych usterek. Regulacja § 9 ust. 7 Umowy mówi o odstąpieniu od Umowy w przypadku opóźnień i wtedy można było naliczać kary umowne. Natomiast Sąd ocenił, że prawa do odstąpienia w momencie kiedy dzieło zostało oddane i odebrane już nie było. W związku z czym w grę musiałyby wchodzić inne terminy, które powinny zostać w Umowie określone.

Pobocznie podać należy, że strona pozwana skutecznie podważyła okoliczności opóźnień, które miałyby następować w usuwaniu błędów za pomocą przedstawionej korespondencji mailowej, zeznań świadka oraz strony pozwanej.

Aczkolwiek wobec ustalenia, że przedmiotowa umowa stanowi umowę o dzieło, wskazana kwestia nie była istotą rozstrzygnięcia.

Przechodząc do zarzutu przedawnienia, który wobec powyższych rozważań miał znaczenie drugorzędne, przytoczenia wymaga art. 646 k.c., zgodnie z którym roszczenia wynikające z umowy o dzieło przedawniają się z upływem lat dwóch od dnia oddania dzieła, a jeżeli dzieło nie zostało oddane - od dnia, w którym zgodnie z treścią umowy miało być oddane.

Wskazany przepis ustanawia dwuletni termin przedawnienia roszczeń wynikających z umowy o dzieło. Roszczenia te przedawniają się z upływem 2 lat od dnia oddania dzieła. Jeżeli jednak dzieło nie zostało oddane, roszczenia przedawniają się z upływem 2 lat od dnia, w którym dzieło miało być oddane według treści umowy. Artykuł 646 k.c. ustanawia termin szczególny względem ogólnych terminów przedawnienia z art. 118 k.c. oraz odrębnie reguluje początek biegu terminu przedawnienia względem art. 120 § 1 k.c. Roszczenie o zapłatę kary umownej zastrzeżonej na wypadek niewykonania lub nienależytego wykonania dzieła przedawnia się wraz z przedawnieniem się roszczenia głównego w terminie określonym w art. 646 k.c. (wyrok Sądu Najwyższego z 18 listopada 1997 roku, sygn. akt II CKN 465/97).

Dla początku biegu terminu przedawnienia miarodajny jest dzień oddania dzieła lub dzień, w którym dzieło miało być oddane. Oddanie dzieła (równoznacznym terminem jest pojęcie "wydanie dzieła") jest aktem przyjmującego zamówienie, w którym przejawia się wola uznania własnego świadczenia wykonania dzieła za spełnione. Czynnością odrębną od oddania dzieła jest jego odebranie przez zamawiającego, do którego art. 646 k.c. się nie odnosi.

W świetle art. 646 k.c. odróżnić należy dwie sytuacje: 1) w której początek biegu przedawnienia wyznacza umowny termin oddania dzieła; 2) w której początek biegu terminu przedawnienia wyznacza dzień oddania dzieła.

Pierwsza sytuacja ma miejsce wówczas, gdy albo dzieło nie zostało oddane w ogóle albo jeżeli dzieło zostało oddane, ale oddanie następuje po upływie 2 lat od umownego terminu oddania dzieła (nie zostało ono więc oddane przed upływem terminu przedawnienia liczonego od dnia umownego terminu oddania dzieła). Jest natomiast rzeczą odrębną, że strony mogą umownie zmienić uzgodniony termin oddania dzieła, czego skutkiem będzie zmiana terminu, w którym zaczyna swój bieg termin przedawnienia.

Druga sytuacja ma miejsce wówczas, gdy dzieło zostało oddane z zachowaniem umownego terminu jego oddania albo w ciągu 2 lat od upływu tego terminu (zostało ono więc oddane przed upływem terminu przedawnienia liczonego od dnia umownego terminu oddania dzieła).

Powyższe ogólne zasady będące wynikiem traktowania art. 646 k.c. jako przepisu szczególnego względem art. 120 k.c. oraz mające na względzie ścisłą interpretacją normy regulującej przedawnienie roszczeń, mają znaczenie dla wszystkich roszczeń objętych zakresem art. 646 k.c. (Kodeks cywilny. Komentarz red. prof. dr hab. Konrad O., 2021 r., Wydanie: 28).

W ocenie Sądu z materiału dowodowego wynikało, że do oddania dzieła doszło 15 czerwca 2018 roku. Brak było podstaw do uznania, aby uwagi, które poczyniono w stosunku do aplikacji były uwagami, które można ocenić jako na tyle istotne, że nie sposób określić, iż dzieło zostało oddane w takim kształcie jaki wynikał z przedmiotu umowy, z zamówienia dzieła. W aktach brak jest podstawy do takiego stwierdzenia. Tym samym doszło do oddania tego dzieła 15 czerwca 2018 roku. Pozew w przedmiotowej sprawie został złożony w dniu 1 lipca 2020 roku, a więc po upływie terminu przedawnienia roszczenia. Zarzut przedawnienia roszczenia okazał się zasadny.

Reasumując, Sąd oddalił powództwo (punkt I Wyroku).

Rozstrzygnięcie w zakresie kosztów postępowania zostało wydane na podstawie treści art. 98 k.p.c. statuującego zasadę odpowiedzialności za wynik procesu. Powód przegrał postępowanie w całości, zatem winien zwrócić koszty procesu stronie pozwanej.

Pozwany (...) sp. z o. o. poniósł koszty postępowania w wysokości 917,00 zł, w tym: wynagrodzenie profesjonalnego pełnomocnika w osobie radcy prawnego w kwocie 900,00 zł (§ 2 pkt 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych, Dz.U. z 2018 r. poz. 265, t.j.) oraz opłata skarbową od pełnomocnictwa w wysokości 17,00 zł (część IV załącznika do ustawy z dnia 16 listopada 2006 roku o opłacie skarbowej, Dz. U. z 2020 r., poz. 1546, t.j.). W konsekwencji Sąd zasądził od Polskiej Organizacji Turystycznej w W. na rzecz Pozwanej (...) sp. z o.o. we W. kwotę 917,00 zł tytułem zwrotu kosztów procesu (punkt II Wyroku).

Z tych wszystkich względów, Sąd orzekł jak w sentencji wyroku.